

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Tandlöst vardagsbus trots vassa klor

Lassén-Seger, Maria

Published in:
Hufvudstadsbladet

Published: 20/03/2024

Document Version
Accepted author manuscript

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Lassén-Seger, M. (2024). Tandlöst vardagsbus trots vassa klor: Recension av Sofia Vuori & Cara Knuutinen: *Skyll på lejon*. *Hufvudstadsbladet*, 23. <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe2024040113855>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Tandlöst vardagsbus trots vassa klor

Sanna Sofia Vuori & Cara Knuutinen: *Skyll på lejon*. Förlaget, 2024

Med *Skyll på lejon* är det tredje gången gillt för Sanna Sofia Vuori och Cara Knuutinens småbarnsnära bilderboksserie om ett barn och hennes mjukisdjur, en försiktig grävling och ett vilt lejon. Eftersom barnet var berättare i första boken *Grävling borta* (2020) och grävlingen i den andra *Lejon kommer* (2022) finns en förväntan på att den tredje boken skulle berättas av lejonet. Men så blir det inte, då *Skyll på lejon* (2024) visserligen handlar om lejonet, men berättarperspektivet är barnets: "Mitt lejon är det farligaste lejonet i hela världen. Det kan morra högst av alla och har de vassaste klorna."

Lejonet som barnets alter ego

Som i bokseriens tidigare titlar kretsar handlingen kring barnets känslor, lek och fantasi. I barnets värld lever mjukisdjuren – vilket understryks av Knuutinens bilder – och på typiskt småbarnsboksvis utgör de förlängningar av barnets psyke. Greppet är särskilt tydligt i *Skyll på lejon* då det impulsiva lejonet får vara primus motor för alla busiga påhitt som barnet glatt sekunderar: "När jag äter gröt kan mitt lejon plötsligt hålla ut mjölken ur muggen över bordet så hela bordduken svämmar över av ett vitt hav".

Medan barnet och lejonet morrar, jagar morfars häonor, trotsar och vägrar skynda sig, står grävlingen bredvid och åser bekymrat spektaklet. Upplägget fungerar, men är aningen tradigt då tematiken är sliten och dessutom skrivs läsaren på näsan helt i onödan när barnet i slutrepliken konstaterar att "Lejon är alltså ett alldeles vanligt lejon. Lite som jag faktiskt".

Ett lejons försvarstal

Medan bok två i serien paketerades som julbok, är *Skyll på lejon* klädd i påskens gula och granna färger. Påskägg, -harar, -ris, -häxor och -kycklingar dominerar uppslagen men förutom att trion smaskar chokladägg och besöker ett påsktorg saknas djupare koppling till högtiden. Som en hyllning till leken och fantasin ses trion på bokens avslutande uppslag flyga iväg på en kvast högt över det rurala landskap där allt utspelar sig.

Skyll på lejon är en trevlig bilderbok, men ambitionsnivån för bilderboksberättandet är tyvärr låg. Vuoris text levererar visserligen ett inkännande barnperspektiv på lejonets – och i förlängningen – barnjagets egen ohejdbara impulsivitet. "På Lejon får man inte vara arg. Det lönar sig inte. [...] Så är det bara", försvarar barnjaget sitt alter ego. Men verkshöjden dalar då Knuutinens lantliga idyll åter en gång framstår som utpräglat anonym och otidsenlig. Allt är så rart och pittoreskt att det, trots Lejons vassa klor, blir tandlöst. Scener som ska återge barnets och lejonets vilda framfart eller kraftiga känsloutbrott är besynnerligt statiska. Här finns förvisso en ansats att bilderboksberätta, men väl tunt och harmlöst är det.

Maria Lassén-Seger